

Hej jag heter Kgotsafalo, jag är 8 år.

Jag bor med min mamma och pappa och mina två bröder i Matanangombe. Jag har en storebror och en lillebror, fast han är en baby och kan inte prata. Det är någonting fel med mina ben och fötter så jag kan inte gå eller sparka fotboll som de andra barnen. Det är trist. Förlängesedan tog mamma och pappa mej till ett sjukhus i stan, det var jättejobbigt, vi fick vänta nästa hela dagen och jag somnade flera gånger. När doktorn kom sa han bara att det var inget att göra och så fick vi åka hem igen. Vi har en granne som heter Richard, han är en sån där home based care volontär och har en hatt med händer på. Han brukar komma och hälsa på oss, då pratar han alltid med pappa om att jag måste komma till Manama. Det vill inte pappa för det var så jobbigt när vi var i stan sist. Richard säger att jag kanske kan få en rullstol från Thusanang. Jag vet inte vad det är, men det låter bra, om man har en sån säger Richard att man kan gå i skolan. Jag vill gärna gå i skolan som min storebror.

En dag bestämde mamma och pappa att de skulle åka med mej till Manama. Vi lånade åsnorna från grannen och gav oss iväg tidigt när solen höll på att gå upp. Det var långt och jag fick ont i ryggen för det skumpade så. När vi var framme bar pappa mej till Thusanang för dit hade Richard sagt att vi skulle gå. Det var ett lustigt ställe med vänliga människor. Jag fick kitor och en skrivbok och mamma fick en stor tvål. De pratade de väldigt mycket om det där med skolan. Dom undrade om jag hade något birth registration, klart att jag hade, det hade ju mamma fixat för länge sen, och det var väldigt bra sa dom för då var det lättare att gå i skolan. Sen bar pappa mej till en doktor som tittade på mina ben och skrev en massa i min bok. Han var kul för han skojade och pratade med mej, annars pratar dom ju bara med pappa. Sen försvann doktorn och kom tillbaka med en stol med hjul på. Han förklarade att det var en rullstol som jag skulle få och så fick jag sitta i den, den var alldeles för stor och lite sönder så då fick vi gå tillbaka till Thusanang igen och så skruvade dom och fixade till stolen. Sen sa dom att jag måste sitta på kudde som en kung och att mamma och pappa måste se till att mina axlar var raka och inte sjönk ihop som en hösäck, lustiga människor.

Mamma och pappa var jättegglada för nu slipper dom bära mej så mycket och pappa t.o.m. lovade att jag skulle få gå till skolan. Hoppas han kommer ihåg det när vi kommer hem.

Förra veckan fick vi besök hemma. Det kom en stor bil och alla undrade vad det var. Sen såg vi att det var människorna från Thusanang. Dom ville bara kolla hur vi hade det och så hade dom med sej en jättstor kudde som dom klippte till så att den skulle passa min rullstol. Nu sitter jag mycket bättre och kan se jättelångt. Jag har också lärt mej att rulla lite själv på stolen, det är kul.

Det där med skolan är lite knepigt, även om jag har stolen med hjul på så måste pappa hjälpa mej för det är så trögt att köra i sanden. Sen är jag lite rädd för jag måste ju ha hjälp på toa. Men då sa Dube från Thusanang att han och Richard skulle gå till skolan och prata med rektorn och lärarna så det skulle fixa sej, va skönt. De säger att jag ska få börja skolan nästa år.

Min brorsa är nästan avundsjuk på mej för jag har en sån fin stol, han är snäll för det mesta men ibland är han dum och vill inte ta upp saker som jag tappar.

Om du träffar dom som ger barn sådana här stolar kan du väl hälsa till dom från mej.

Historien om Kgotsafalo är skriven av Agneta Jürisoo Thusanang